

Одноименні

Про книгу

Під час шторму у Грозових Тенетах затонув «Жайвір». Фейбл одночасно втратила матір і домівку. А згодом і коханого Веста, який не знає, що її силоміць затягли на «Селену». Тож тепер вона мусить працювати добувачкою на капітана-зłodія, ставши заручницею у протистоянні між двома торговцями, один із яких — її батько. Щодня дівчина занурюється не лише у воду в пошуках дорогоцінних каменів, а й у світ брехні та зради, хитромудро вибудований могутніми торговцями. Ким насправді була її мати? Чому батько кинув її та на що здатен Вест? Фейбл доведеться це з'ясувати, тож вона ставить на карту все, що має...

Байдуже, що в неї
нема нічого, —
вона мусить
перемогти!

Одноїменні

ЕДРІЄНН ЯНГ

Бестселер за версією THE NEW YORK TIMES

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

ЕДРІЄНН ЯНГ

Однoйменні

2023

ISBN 978-617-17-0179-3 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Перекладено за виданням: Young A. Namesake / Adrienne Young. — New York : Wednesday Books, 2021. — 368 p.

Переклад з англійської *Юлії Шекет*

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

Янг Е.

Я60 Однойменні / Едрієнн Янг ; пер. з англ. Ю. Шекет. — Х. : Віват, 2023. — 336 с. — (Серія «Художня література» ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-969-6 (укр.)

ISBN 978-1-250-25439-9 (англ.)

Під час шторму у Грозових Тенетах затонув «Жайвір». Фейбл одночасно втратила матір і домівку. А згодом і коханого Веста, який не знає, що її силоміць затягли на «Селену». Тож тепер вона мусить працювати добувачкою на капітана-зłodія, ставши заручницею у протистоянні між двома торговцями, один із яких — її батько. Щодня дівчина занурюється не лише у воду в пошуках дорогоцінних каменів, а й у світ брехні та зради, хитромудро вибудований могутніми торговцями. Ким насправді була її мати? Чому батько кинув її та на що здатен Вест? Фейбл доведеться це з'ясувати, тож вона ставить на карту все, що має...

УДК 821.111(73)

© Adrienne Young, 2021

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2023

ПРОЛОГ

Після першого занурення я ковтнула хлібної.

Море повнили наспіви коштовних каменів. Я пливла за маминим силуетом до плямки світла, що тремтіла на поверхні води.

Ноги боліли під вагою ременя з приладдям добувача коштовностей, проте Ізольда наполягла на тому, щоб я начепила його навіть під час першого спуску до рифів. Я вже кривилася від болю, з яким серце гупало у грудях, аж нарешті випірнула на поверхню під ясно-сонячне небо.

Перше, що побачила, коли змогла придивитися, — як мій батько, спершись ліктями на леєр¹, перекинувся через лівий борт «Жайвора». Він усміхався — рідкісна подія. Від тої усмішки у його синіх очах заграли бісики.

Мама підштовхнула мене, допомогла підплисти й підняла, щоб я вхопилася за нижню балясину штурмтрапа²; вилізаючи на неї, я вся тремтіла від холоду. Сент нагорі стояв наготові й одразу підхопив мене на руки. Як ніс через палубу, то з моїх рук і волосся стікали струмки солоної води.

У капітанській каюті зісмикнув зі своєї койки ковдру та загорнув мене, оповивши димним запахом. За хвилюку слідом за нами ввійшла мама, і я побачила, як батько наповнює смарагдово-зеленкувату склянку хлібною. Поставив переді мною посеред столу, я піднесла її до світла, роздивляючись, як на скляних гранях розсіюються та виблискують сонячні промені.

Сент вичікувально всміхався з-під вусів самим кутиком рота. Я хоробро піднесла склянку до губів і хильнула одним проковтом. У горлі запалало, тоді вогонь покотився до шлунка, я засичала, намагаючись віддихатися.

Мама кинула на мене погляд, якого я в неї ще не бачила. У нім була повага. Ніби відбувалося щось дивовижне й водночас приголомшливе.

Підморгнула мені й усадила між собою й татом. Я закублилася в постіль між батьками, і від їхнього тепла здавалося, ніби повернулася в дитинство.

От тільки тепер була я вже не на «Жайворі».

- 1 Леер (мор.) — туго напрутий трос, обидва кінці якого закріплені на судових конструкціях. Тут: огороження на палубі, яке запобігає тому, щоб людина впала за борт. (Тут і далі прим. пер.)
- 2 Штормтрап (мор.) — мотузкова драбина з дерев'яними щаблями (балясинами), яку спущено по зовнішньому борту судна.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Від стукоту шків об палубу я отямилася й закліпала очима, раптом звідусіль знову насунув вицвілий добіла світ. Гупання кроків по дерев'яній палубі. Чийсь тіні на шканцях³. Шамотіння хвилястих вітрил на грот-щоглі⁴.

Примружилася проти яскравого сонця й полічила — аж голову болем затопило. У команді «Селени» було щонайменше двадцятьоро матросів, а враховуючи Узбережних Волоцюг на борту — навіть більше. Принаймні ще двійко мали працювати під палубою, хтось напевно перебував у капітанській каюті. Від моменту, коли оговталася на цьому кораблі, Золи ще не помічала. Години тягнулися нескінченно, сонце марудною черепахою повзло на захід, до обр'ю.

На перехідному містку⁵ грюкнули двері, і я стиснула зуби до болю в щелепі. Зачулися важкі кроки Клова: він простував до штурвала. Дужі лаписька вхопили спиці, погляд утупився в почервонілий обр'ю.

Батькового штурмана я не бачила вже чотири роки, з того дня, коли він і Сент витягнули блаженного човника на джевальську мілину й кинули мене на березі. Та я пам'ятала його лице. Упізнала б його будь-де, бо воно було закарбоване в кожен із моїх спогадів. Про «Жайвір». Про батьків. Він був присутній навіть у найдавніших розрізнених скалках минулого.

Хоча з тої миті, як я його помітила, Клов у мій бік так і не глянув. Те, що він мене впізнав, було цілком зрозуміло: із того, як нарочито задер підборіддя та старанно вдивлявся кудись поверх моєї голови.

Він був для мене єдиний родич, окрім батьків, а тої ночі, коли «Жайвір» затонув у Грозових Тенетах, ще й урятував мені життя. Та коли вони з батьком відчалювали з Джевала, він теж не озирнувся. І не повернувся по мене. Коли зустрілась із Сентом у Серосі й він повідомив, що Клова немає, я вирішила, що від того лишилася сама

купа кісток у мулі десь на дні Звуження. Аж ось він тут — штурманом «Селени».

Я не зводила з нього очей, і він достоту відчував мій погляд — мабуть, перед ним тепер спливали ті самі спогади, виринаючи з глибин, де їх поховав. Він напружено випростав спину, але в холодних обрисах ледь відчувалася якась шпаринка. Проте на мене не позирнув, то так і не могла втямити: чи лишився тим Кловом, якого пам'ятала, чи став кимось геть інакшим. Від співвідношення першого й другого нині могло залежати моє життя.

До щогли прикрокувала пара черевиків. Я підвела голову — аж переді мною обличчя жінки, що її вже бачила цього ранку. Коротко підстрижене волосся солом'яного кольору куйовдив вітер. Вона поставила обік мене цебро води й витягла з ременя ножа. Тоді стала навколішки, і на лезі зблиснуло сонце. Потягнулася до моїх рук. Я смикнулася, але вона шарпнула на себе мотузки, і холодне залізо злегка торкнулося шкіри зап'ястків. Вона мене вивільнювала.

Я завмерла, роззирнулася палубою, підібгала ноги й гарячково намагалася второпати, що відбувається. Ще один рух леза — і руки вільні. Випростала, порухала пальцями: вони тремтіли. Щойно жінка потупила погляд, я вдихнула й кинулася вперед. Та тільки очі вирячила: я врізалася в неї, і вона гепнулася на палубу, добряче стукнувшись головою. Я притиснула її до бухти каната біля правого борту й сягнула по ножа.

У наш бік загупали кроки, за спиною лунко прогрімів голос:

— Не треба. Сама впорається.

Матроси закликали, де хто був, — і за єдину мить, яка знадобилася мені, щоб озирнутися через плече, жінка викотилася з-під мене й поцілила каблуком у бік. Я загарчала й кинулася на неї, ухопила за зап'ясток. Та намагалася мене копнути, але я жбурнула її на залізну лебідку якоря. Аж відчула, як хруснули її кісточки під шкірою, а коли штовхнула ще раз, дужче, ніж випав у неї з руки.

Я перелізла через неї та схопила ножа, при цьому так вивернулася, що вперлася спиною в леєр. Випростала перед собою лезо — воно тремтіло в руках. Навколо, куди не кинь оком, — сама вода. Із жодного боку не видно землі. Груди раптом стиснуло, серце провалилося кудись донизу.

— Ну що, ти вже все? — пролунав той самий голос, і всі озирнулися до перехідного містка. Там, засунувши руки в кишені, стояв капітан «Селени», анітрошечки не занепокоєний тим, що я занесла ножа над однією з його підлеглих.

Зола махнув команді з такою самою веселістю, яка напередодні світилася в його очах у сероській таверні. На обличчі спалахнула крива посмішка.

— Я ж казав тобі її сполоснути, Калло. — Він позирнув на жінку біля моїх ніг.

Та люто зиркнула в мій бік: уся команда тепер витріщалася на неї. Зламану кисть, що вже спухала, жінка притиснула до ребер.

Ступивши чотири кроки, Зола висунув руку з кишені. І простягнув її до мене, смикнувши підборіддям одночасно з порухом ножа. Я не поворухнулася, і його посмішка розпливлася ще ширше. На мить над кораблем запала крижана тиша, відтак рука з ножем метнулася до мого горла. Зола стиснув кулак, шпурнув мене об леєр і так здушив, що й дихнути не могла.

Навалювався дедалі важче, аж поки я перевісилася через борт, а носакі черевиків уже відірвалися від палуби. Позирнула: де серед тих голів за його спиною кудлата світла кучма Клова? Та штурмана не було видно. Уже перекидаючись назад, я впустила ножа, і той гостро дзвякнув об палубу й покотився дерев'яними мостинами — уже не дістанеш.

Калла підбрала його й сунула назад у ремінь, тоді Зола мене відпустив. Я рухнула на мотуззя, хапаючи ротом повітря.

— Сполосни її, — повторив Зола.

Кинув на мене останній блискавичний погляд, розвернувся й попрямував повз юрбу до штурвала, на який із тим самим байдужим поглядом спирався Клов.

Калла вцілілою рукою вхопила мене за передпліччя і штовхнула назад до носової частини, де біля фок-щогли⁶ все ще стояло цебро з водою. Решта команди розбрелася й узялася до роботи, а Калла витягла з-за спини віхоть, що був засунутий за ремінь.

— Скидай, — виплюнула, тицьнувши в мій одяг. — Хутко.

Я глянула на матросів, що працювали за її спиною, тоді розвернулася до носової частини та стягнула сорочку через голову. Калла присіла поруч, потерла віхоть об мильний брусок, мокнула у відро і спінила. Нетерпляче тицьнула мийку мені, і, намагаючись не звертати уваги на погляди, я взялася змивати піт з плечей і рук. Засохла кров забарвила воду червонястим, а тоді з ран покотилися і скрапнули на палубу під ногами перші краплини.

Від доторку до власної шкіри прокинувся спогад про Веста, про наші обійми в каюті, про тепло його тіла. В очах знову забриніли сльози. Зусиллям тамувала їх, відганяючи видіння з-перед очей, щоб воно не потопило мене. Той свіжий ранок, коли прокинулася в його ліжку. Вестове обличчя в тьмавому світлі, тепле дихання.

Торкнулася шиї, згадавши про персня, що викупила в перекупника. То ж Вестів перстень.

А він зник.

Вест прокинувся в каюті сам-один. Вочевидь стояв на носі корабля й чекав, удивляючись у гавань, а коли я не повернулася, мабуть, рушив до Дерна мене шукати.

Не знаю, чи хтось помітив, як мене затягали на «Селену». Якщо й так, навряд чи прохопиться про побачене бодай єдиній живій душі. Вест, напевне, вирішив, що я передумала. Пішла на причал і заплатила за перевезення в Серос власникові якогось іншого торговельного судна. «Але якщо так, я забрала б усі добуті гроші», — міркувала собі далі, намагаючись відкинути всі інші припущення, крім того, у яке хотілося вірити.

Що Вест мене шукатиме. Що він мене знайде.

Але якщо він на це наважиться, то вийде чи не гірше. Я бачила темний бік капітана «Жоржини», глибоку чорноту в його душі. Там панують вогонь і дим.

«Ти його не знаєш».

У мені луною озвалося сказане Сентом того ранку в таверні.

Можливо, Вест і команда «Жоржини» порвуть і з Сентом, і зі мною. Вирішать прямувати власним шляхом. А може, я *таки не знаю* Веста. Насправді.

Проте батька свого я знаю. І вивчила, у які ігри він любить грати.

Солонна вода щипала шкіру. Я потерла себе щосили — і Калла простягнула мені нові штани. Я натягнула їх і запнула мотузкою, щоб не спадали, тоді Калла видала мені ще й чисту сорочку.

Я зібрала волосся у вузол, Калла оглянула мене — і, вдовольнившись побаченням, рушила до проходу під шканцями. Не чекаючи, щоб я її наздогнала, попрямувала повз Клова до капітанської каюти. Я рушила за нею, і, коли на мене впала тінь штурмана, підвела на нього очі, мигцем глянула крізь вії — і відразу різко спинилася. Щойно позирнула в його засмагле обличчя, як мене полишили останні сумніви: це таки той Клов. На язиці пекла ціла буря всього, що кортіло йому сказати, я ледь стримала зойк.

Губи Клова під пишними вусами міцно стиснулися. Він розгорнув бортовий журнал, що лежав перед ним, і водив по сторінці пошерхлим пальцем. Може, він так само вражений моєю появою, як і я — його. Схоже, ми обоє втягнені у війну Золи проти Веста. Тільки не могла дотямити: як він тут опинився, чому працює на людину, яку мій батько ненавидить найбільше?

Закінчивши із записами, згорнув журнал, знову втупився в горизонт та трохи повернув штурвал. Або йому було надто соромно глянути на мене, або ж боявся, що хтось помітить. Не знаю, що гірше. Клов, якого я знала, перерізав би Золі горлянку, щойно той мене торкнувся б.

— Ходім, добувачко! — покликала мене з перехідного містка Калла, однією рукою притримуючи прочинені двері.

Я вдихнула і ще якусь мить вдивлялася в Клова, а відтак рушила, лишивши його у плямі сонячного світла за спиною. Ступила до прохолодної темряви. Черевики вистукували дерев'яними мостинами впевнений ритм, хоча ноги тремтіли.

А за мною широке море розлилося безмежною синню. Єдиним способом вибратися із цього корабля було дізнатися, що замислив Зола, але я не мала жодного козира. У мене не було затонулого судна, повного коштовностей, щоб запропонувати як відкуп, я не мала ані грошей, ані якихось таємниць, що допомогли б звільнитися. Навіть якби «Жоржина» рушила по мене, тут я сама. Ця думка впала на мене важезним тягарем, і єдине, що утримувало від пригнічення, — лють усередині. Нехай здіймається, нехай наповнює груди. Я ще раз озирнулася на Клова.

Не важливо, як саме той опинився на «Селені». У серці Сента не було прощення за таку зраду. І в моєму також. Ще ніколи я не почувалася такою схожою на батька, як цієї миті, і це не злякало мене, а наповнило відчуттям упевненої сили. Коли це збагнула, приплинула міць, ноги відчували певнішу опору.

Я не просто добувачка з Джевала чи заручниця у протистоянні між Золою та Сентом. Я донька Сента. І перш ніж я виберуся з «Селени», кожен покидьок у цій команді має це усвідомити.

[3](#) Шканці (*мор.*) — поміст у кормовій частині парусного судна, на якому зазвичай перебував капітан, а за його відсутності — вахтові.

[4](#) Грот-щогла (*мор.*) — друга, як правило найвища, щогла на дво- чи трищоглових суднах, хоча може бути і єдиною щоглою на кораблі.

[5](#) Перехідний місток (*мор.*) — різновид містка на судні; розташований вище від верхньої палуби для сполучення між надбудовами чи переходу з одного борту на другий.

[6](#) Фок-щогла (*мор.*) — перша від носа щогла на дво- чи трищогловому судні.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

На дерев'яних дверях капітанської каюти був випалений знак «Селени». Місячний серпик, а навколо три житні колоски. Калла штовхнула двері, я зайшла за нею, і мене огорнув вогкий затхлий дух застарілого паперу й гасу.

Пил завісою танцював у сонячному повітрі, по кутках клубочилася чорнильна темрява. Морені дерев'яні стіни зжолобилися, виказуючи поважний вік судна. Воно було старе, і все ж воно було прегарне, у кожній дрібниці каюти помітна майстерна робота.

Усередині було майже порожньо, лише кілька оббитих сатином крісел коло довгого столу, за яким усівся Зола.

Посеред столу — дбайливо сервіровані срібні тарілки з наїдками та свічки в позолочених канделябрах. Відблиски світла танцювали на лискучих масних ніжках фазанів та темній скоринці смажених артишоків, звалених у купу, як на пишному бенкеті.

Зола, не підводячи погляду, захопив із горщика шмат сиру й поклав на край тарілки. Крізь миготливе світло свічок придивилася до вкритої іржею люстри, що на гачку розгойдувалася над головою Золи. Більшості кришталевих підвісок на ній бракувало. Уся обстановка являла собою мізерні потуги зобразити розкіш, але, схоже, Зола це не бентежило. У його жилах текла кров Звуження, і в ній вирувало стільки пихи, що він радше вдавився б, аніж визнав убогість свого маскараду.

— Гадаю, я ще не привітав тебе як слід на «Селені», Фейбл, — сказав Зола, відтак зиркнув на мене й міцно стиснув губи.

А мені ще й досі пекло шкіру там, де він тримав за горло лише кілька хвилин тому.

— Сідай. — Він узявся за інкрустовані перлами ніж і виделку й поринув у ретельне розбирання фазанячої ніжки. — І, будь ласка, пригощайся. Ти, мабуть, голодна.

Вітерець, що влетів крізь прочинені вікна, поворошив розгорнені на столі мапи, вони затріпотіли потертими кутиками. Я озирнула каюту, намагаючись утямити, що замислив цей негідник. Приміщення нічим не відрізнялося від решти капітанських кают, що я бачила. А Зола нічим не виказував своїх намірів, просто вичікувально роздивлявся мене з-поза канделябра.

Я недбало підсунула стілець до іншого краю стола, аж ніжки з рипінням проорали підлогу, і сіла. Він удовольнився і знову весь поринув у тарілку з наїдками, а я відводила погляд від жирного фазана, який сочився на блюді між нами. Від солоного аромату м'яса нудило — і це ще не біда проти того, що коїтиметься в шлунку за кілька днів.

Капітан вицупив виделкою шмат м'яса і, тримаючи його перед собою, зневажливо зиркнув на Каллу. Та кивнула й вислизнула з каюти, причинивши за собою двері.

— Гадаю, ти усвідомила, що ми задалеко в морі, щоб намагатися поспитати щастя водою. — Зола закинув кусень до рота й узявся розжовувати.

Переконана я була тільки в тому, що курс узято на південний схід. Але геть не могла зрозуміти, куди саме ми направляємося. Найпівденніший порт на Звуженні — Дерн.

— Куди ми йдемо? — Хотілося, щоб голос звучав упевнено, а спина трималася рівно.

— У Безіменне море. — Він дав відповідь надто швидко, ніби завиграшки, і це допекло до печінок. Я не змогла приховати подиву, і Зола втішено спостерігав за мною, підхопивши шматочок сиру й крутячи його на виделці.

— Не можна йти в Безіменне море. — Я сперлася ліктями на стіл і нахилилася до торговця.

Той звів брову й поволі розжував, перш ніж відповісти.

— Це таке люди й досі подекуюють, еге ж?

Я не випустила з уваги, що він не виправив мене. У тих водах Зола все ще перебував у розшуку і, як я розумію, не мав дозволу торгувати в портах поза Звуженням.

— Що ти там собі міркуєш? — вишкірився він.

Таким тоном спитав, ніби справді цікавився.

— Намагаюся збагнути, чому ця війна з Вестом для тебе важливіша за власну шкуру.

Він закинув голову й затрусив плечима: спочатку здалося, ніби він так жує, а згодом дійшло: регоче. Істерично.

Зола відкинувся на стільці, замружився й узявся гатити кулаком по столу.

— Ой, Фейбл, ну не можна ж бути такою дурепою! Вест тут геть ні до чого. І той покидьок, на якого він потайки працює. — Пожбував ножа, той дзвякнув об тарілку, я аж смикнулася.

Отже, він знає, що Вест працює на Сента. Можливо, саме із цього й розпочалася ворожнеча.

— Авжеж. Я знаю, що являє собою «Жоржина». Я не дурень. — Нарешті поклав руки на бильця крісла.

Я напружилася: він тримався так розслаблено, ніби існувала якась серйозніша загроза, ніж очевидна для мене. Надто він був спокійний. Надто впевнений.

— Уся річ у *тобі*.

Мене пройняв нервовий трем.

— І що це має означати?

— Я знаю, хто ти така, Фейбл.

Слова долинули ніби з далекого туману. Як відлуння в океані паніки, що захлеснув мої нутрощі. Забило дух, ніби перекручене мотуззя врізалось під ребра. Він мав рацію. Я *дурена*. Зола знає, що я Сентова донька, бо його штурман — один із трьох людей на Звуженні, яким це відомо. Це не може бути збігом.

Якщо це правда, то Клов не просто зрадив Сента. Він зрадив і мою матір. І я ніколи не подумала б, що він на таке здатний.

— Ти справді на неї дуже схожа. На Ізольду.

Від фамільярного тону, яким він згадав мою маму, мені аж кисло стало. Я не йняла віри батькові, коли той казав, що, перш ніж узяв Ізольду до себе в команду, вона працювала в Золи. Мама ніколи не розповідала мені про ті часи, ніби між миттю, коли рушила з Бастіана, та днем, коли потрапила на «Жайвір», часу просто не існувало.

Уже тоді Зола з моїм батьком ворогували. Війна між торговцями — нескінченна, але Зола нарешті дістав зброю, яка дасть йому змогу переломити перебіг подій.

— Звідки ти дізнався? — спитала, уважно його роздивляючись.

— Так і вдаватимеш, ніби не знайома з моїм штурманом? — відповів на мій крижаний погляд. — Сент спалив чимало мостів, Фейбл. А помста — один із найпотужніших рушіїв.

Я повільно-повільно вдихнула, наповнивши легені вогким повітрям. Якась частинка душі благала, щоб він це заперечив. Якась самотня часточка розуму ще сподівалася: ні, він дізнався про це не від Клова.

— Якщо тобі відомо, хто я така, то ти розумієш, що Сент тебе вб'є, щойно дізнається, — вимовила я, силуючись, щоб це прозвучало переконливо.

Зола знизав плечима.

— Він не надто довго мені докучатиме, — вимовив цілком упевнено. — І тепер ми повертаємося до того, чому ти тут. Мені потрібна твоя допомога з дечим.

Усівся зручніше, потягнувся по хліб і відломив кусень. Роздивляючись, як він намазує скоринку маслом, я перепитала:

— Допомога?

— Саме так, — кивнув він. — А тоді можеш повернутися до тієї жалюгідної команди чи до будь-якої діри в Серосі, де забажаєш облаштувати собі домівку.

Неабияк тривожило те, що він промовляв таким тоном, ніби все це правда. Зазирнувши йому в очі, не помітила й тіні ошуканства.

Знову перевела погляд на зачинені вікна, за рамами яких прозирали сині стрічки морської води. Тепер мала бути укладена угода. Він мав у мені потребу.

— І що ти хочеш, щоб я зробила?

— Нічого неможливого для тебе. — Він поволі відщипнув колючку артишоку, перш ніж сунути пелюстку до рота. — Ти що, не хочеш поїсти?

Підвела на нього погляд. Щоб прийняти їжу чи будь-що із будь-чиїх рук на цьому судні, маю принаймні опинитися на краєчку життя і смерті.

— А ти завжди годуєш бранців із власного столу?

— Ти не бранка, Фейбл. Я тобі вже казав. Я просто потребую твоєї допомоги.

— І ти мене просто викрав і прив'язав до щогли свого корабля.

— Вирішив, що ліпше буде, якщо твоя затятість дещо охолоне, перш ніж ми зустрінемося. — Він похитав головою, губи знову скривилися в посмішці. — Як я й казав, ви з нею дуже схожі.

Він знову видав рипливе хихотіння, перехилив чарку хлібної та гепнув нею об стільницю.

— Калло!

Зачулися кроки, двері прочинилися. Жінка вичікувально дивилася на капітана з перехідного містка.

— Калла покаже твій гамак у кубрику. Як буде щось потрібно, звертайся до неї.

— Гамак? — Я знічено позирала то на нього, то на неї.

— Про твої обов'язки дізнаєшся завтра, і маєш прийняти їх без заперечень. На цьому судні хто не працює, той не їсть. Та й на берег зазвичай не повертається, — додав Зола, хижо скривившись.

Я не могла втямити, що це: безум чи веселість. Може, водночас і те і те.

— Віддай ножа.

— Він тобі не знадобиться, — відказав із набитим ротом. — Команда дістала наказ дати тобі спокій. Поки перебуваєш на «Селені», ти в безпеці.

— Поверни, — повторила я. — І каблучку теж.

Зола взяв зі столу лляну серветку й витер пальці, а сам ніби замислився. Підвівся з крісла, прикрашеного пишним різьбленням, підійшов до бюро біля дальньої стіни, сягнув рукою до коміра сорочки. Висмикнув із пройми золотого ланцюжка, ухопив чорного ключика, що на ньому висів. Клацнув, відчинив бюро, висунув шухляду. Ще один золотий зблиск — і він простягнув мені каблучку на шнурку.

Відтак витягнув ножа, покрутив у руці, перш ніж віддати мені.

— Я його вже колись бачив.

Звісно, то ж Вестів ніж. Він віддав його мені перед тим, як ми зійшли з «Жоржини» в Дерні й рушили продавати підняте з «Жайвора». Я забрала його в Золи, провела пальцем по витертому руків'ю, і в горлі запекло болем. Ніби повів вітру над палубою, торкнулося відчуття, пов'язане з клинком: єдина мить — і наступної ніж уже летить через леєр і падає в море.

Зола чекав, притримуючи ручку дверей, поки я засуну ножа в ремінь і вийду за ним у тінь перехідного містка.

— Та ходи вже, — роздратовано кинула Калла.

Вона хутко зникла, збігла сходами, що вели вниз, до підпалубних приміщень, а я ще на мить затрималася, очима шукаючи на палубі Клова. Проте за штурвалом стояв хтось інший. Клов десь подівся.

Сходи прорипіли під нашими черевиками, ми спустилися в череву корабля; тут огортало холодне повітря, і з ліхтарів, розвішаних на стіні коридору, сочилось тьмаве світло. На відміну від «Жоржини», це була лише головна артерія серед цілої мережі переходів до різних кают і відсіків вантажного трюму, що зміїлися під палубою.

Я різко зупинилася перед прочиненими дверима, за якими, схилившись над інструментами, стояв чоловік і щось записував у зошит. Молотки, зубила, кайла. Я нахмурилася, коли в темряві зблиснула щойно загартована сталь. Інструменти добувача коштовностей. А позаду чоловіка чорнотою зяяла темрява.

Я примружилася, кусаючи губи. «Селена» — корабель, розрахований на потужні вантажі, але в ньому порожньо. І розвантажений він, напевне, недавно. Коли бачила його в Серосі, судно дрейфувало навантаженим. Зола не просто йшов у Безіменне море — він ішов порожняком.

Відчувши мій погляд, чоловік завмер і звів на мене очі, темні, мов скалки чорного турмаліну. Потягнувся до дверей і зачинив їх переді мною. Я стиснула спітнілі долоні в кулаки. Зола мав слухність. Я поняття зеленого не маю, що він задумав.

Калла дійшла до кінця вузького коридорчика, який отвором без дверей виводив у темну кімнатку. Зайшла за жінкою, рукою машинально сягнувши по ножа. На товсті колоди почеплено пусті гамаки, на стінах — гачки, з яких звисають куртки й ремені. У кутку, загорнувшись у стібану ковдру й висунувши з-під неї руку, хропить якийсь чолов'яга.

— Тобі туди. — Калла кивнула на гамак у третьому ряду, підвішений трохи нижче.

— Це кубрик, — відказала я.

Калла тільки вирячилася на мене.

— А я не з ваших. — У тон, із яким вимовила ці слова, я вклала обурення. Від думки, що маю бути із цією командою, аж зуби зціпило. Я не тутешня. І ніколи не буду з ними.

— Поки Зола не вирішить інакше, маєш бути тут. — Схоже, це її неабияк розлютило. — Він суворо наказав, щоб тебе облишили. От тільки знай... — Вона стихила голос. — Нам відомо, що ви, мерзотники, учинили з Крейном. І ми вам цього не подаруємо.

Це не попередження. Це погроза.

Я змінила позу, міцніше вхопилася за ножа. Якщо команда знає, що я була на «Жоржині», коли Вест і решта вбили Крейна, то на цьому кораблі в мене стільки ворогів, скільки на ньому живих душ.

Лишивши по собі гнітючу тишу, що розлилася між нами, Калла вискочила назад у коридор. Я роззирнулася в темному кубрику, рвучко видихнула. Над головою прогупали черевики, судно ледь накренилося, вітрила вхопили порив вітру, і гамаки загойдалися, немов стрілки компаса.

Запало таке моторошне безгоміння, що я щосили обхопила себе руками. Пірнула в темний куток, сховалася між рундуками⁷ — так, щоб озирати кубрик, а самій лишатися в тіні. Із цього судна не вибратися, поки не дістанемося порту, але я не знаю, куди саме ми йдемо. І навіщо.

Раптом згадався перший день на «Жоржині» — як я стояла на перехідному містку, притиснувши долоню до знака на дверях. Там я була чужою, та зрештою стала своєю. І тепер усе моє єство боліло за тим місцем. Під шкірою запекло вогнем, в очах заціпали сльози. Яка ж я була дурна! Повірила, хоч і лише на хвилину, що я в безпеці. Що знайшла дім і родину. І за єдину мить між вдихом і видихом усе це пішло за водою.

⁷ Рундук (мор.) — на флоті ящик чи скриня для зберігання речей.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Промені блілого місячного світла всю ніч ковзали дерев'яними мостинами підлоги, поки згори не засоталося ранкове тепло.

Зола, схоже, не збрехав щодо наказу не чіпати мене, відданого команді. Вони хіба зиркали в мій бік, коли заходили й виходили, змінюючи одне одного на нічній вахті. Часом я серед ночі заплющувала очі, міцно стискаючи Вестового ножа.

Із напівсну висмикнули голоси з перехідного містка. «Селена» змінила швидкість, і я напружено завмерла: до мене підкотилася пляшка синього скла. Відчувши, як судно сповільнюється, я випросталася і звелася на рівні ноги.

Над головою досі гупали кроки. Я притиснулася до стіни, готова щомиті кинутися до дверей. Проте згори долинав лише посвист вітру.

— Прибрати вітрила! — Від гуку Клова я здригнулася.

У шлунку сіпнулося: між дошками замаяли тіні. Ми проходили порт.

Штурман викрикував команду за командою, і у відповідь лунало щоразу більше голосів. Корабель знову здригнувся, я послизнулася на мокрій деревині й ухопилася за перебірку⁸, щоб не гепнутися.

Або ми прискоримося й за ніч вийдемо за межі Звуження, або станемо на якір.

Я вислизнула за двері, обережно ступила на сходи, тримаючись за стінку. Калла не казала мені, що мушу залишатися в кубрику, а Зола твердив, що я не бранка, проте, обходячи судно самостійно, мала таке відчуття, ніби ось-ось мені в спину всадять лезо.

Підійнялася сходами, і мене засліпило сонце. Шалено закліпала, намагаючись сфокусувати зір. Двійко матросів паралельно видиралися на щогли, у злагодженому ритмі орудуючи ніралами⁹, і ось вітрила вже зарифлені¹⁰.

Завидівши за штурвалом Клова, я залякла й утиснулася в тінь щогли. Зціпила зуби, тілом розлилася гірка злість: ось він, власною

персоною. Просто неможливо було уявити світ, у якому Клов зрадив би Сента. Однак найгірше те, що вона довіряла йому. Моя мама. Вона любила Клова, як рідного брата, і думка про те, що він міг зрадити її, була просто немислима. Щось за межами розуміння.

Зола стояв на носі, схрестивши руки на грудях, піднявши комір від зустрічного вітру. Одначе дух мені перехопило, коли побачила те, що видніло вдалині. Аж рота роззявила й судомно вчепилася в леєр.

Джевал.

Острів був ніби сяйливий смарагд серед блискучо-синього моря. Бар'єрні острови виринали зі збурених вод, немов почорнілі зуби, віддалік знайомою стежкою сходило сонце, а «Селена» дрейфувала в останню бухту сяк-так збудованих причалів.

Востаннє я бачила цей острів, коли тікала з нього, рятуючи життя. Чотири роки пірнала в тутешніх рифах, щоб якось вижити, а тоді віддалася на милість команди «Жоржини». Ми підходили ближче, і я відчувала напруження кожного м'язу коло кожної кістки.

«Селена» підійшла до відслонення, і я побачила, як до неї мчить знайомий на вигляд босоногий хлопець ловити швартови. Поряд зі мною матрос перебрався через леєр, потягнувся до кріплення мотузкового штормтрапа на борту й посмикав за кінці, вивільняючи драбину. Та ляснула об правий борт і розгорнулася.

— Нащо нам сюди? — тихенько спитала я.

Матрос недбало глянув на мене, звівши брову, і нічого не відповів.

— Райланде! Віку!

Зі шканців прибігли двоє юнг. Один — високий, худорлявий, з пишною кучерявою кучмою. Другий кремезний і м'язистий, із йоржиком темного волосся.

Я здригнулася від металевого брязкоту: матрос кинув перед ними ящик. У ньому — добувацький інструмент, що його бачила вчора ввечері.

— Розберіть.

Судячи з ременів, якими були обперезані, ці двоє — Золині добувачі. Чорнявий, відчувши, що я на нього дивлюся, теж кинув на мене погляд — палючий, немов ковток хлібної.

Джевал не порт. Єдина причина, з якої сюди варто заходити, — вивантажити якісь незначні надлишки. Якийсь, може, кошик свіжих

яєць, що не спродали в портовому місті, чи кількох курей, що їх не з'їла команда. Ну і ще гранати-піропи. Та це не такі камені, за які візьметься торговець на кшталт Золи, і тут його герба я досі не бачила.

Судячи з того, що ми зупинилися на Джевалі, Золі потрібне щось інше. Щось, чого він не добуде на Звуженні.

Я пройшла вздовж леєра до носової частини та стала перед фок-щоглою, звідки могла споглядати причал, залишаючись непоміченою для знайомих очей. У цій крихітній гавані ставали на якір й інші кораблі — усі невеличкі суденця. А віддалік білі буруни розсікали ялики, напхані людьми, які вирушали з острова поторгувати.

Ще кілька тижнів тому серед них була і я: пливла до бар'єрних островів, щойно приходила «Жоржина», щоб отримати трохи монети за добуті піропи. У такі ранки я прокидалася з млосністю в животі, і підступний внутрішній голосок лякав, нашіптуючи, що туман розсіється, а Веста немає. Та коли видиралася на скелю й озирала море, бачила вітрила «Жоржини». Завжди.

Перш ніж рушити до трапа та спуститися, Зола поплескав Клова по плечу. На Джевалі не було гаваньмейстера, а зі всіма запитаннями зверталися до Сорена. Той уже чекав унизу, на краю пристані. У мутних скельцях окулярів зблискувало сонце. І тут мені здалося, що, роздивляючись «Селену», він помітив мене.

Не раз він звинувачував мене в крадіжках на причалі, навіть змусив виплачувати борг, у якому я не була винна, — тижневий вилов риби. Однак його погляд, не затримавшись на кораблі, рушив далі, він не зупинився на мені, і я згадала, що вже не та дівчинка, яка тоді видиралася штормтрапом «Жоржини». Не та, що роками збирала на Джевалі недоїдки та старцювала, щоб вирушити на пошуки чоловіка, якому виявилася непотрібною. Тепер я дівчина, яка знайшла власний шлях. І тепер уже маю що втрачати.

Позирнула на Золу, що з гупанням скочив на пристань. Сорен ліниво підійшов до трапа й, посмикуючи себе за здорове вухо, слухав, що каже йому торговець. Куциста брова звелася над дужкою окулярів, і він кивнув.

Вантажний трюм порожній, тому єдине, з чим Зола може тут мати справу, це гроші. Але ж на цьому острові немає чого купувати, окрім

риби, мотуззя й піропів. Нічого, що було б вигідно продати в Безіменному морі.

Сорен лишив Зола на пристані та розчинився в юрмі, що тупцювала хиткими дерев'яними мостинами. Він поштовхався на інший край, той, до якого підпливали ялики з босоногими добувачами, налаштованими на торгівлю.

Я дивилася на Сорена, який змією прослизав крізь усе те юрмище, а відтак зник за кораблем.

Навколо мене всі поралися зі своїми справами, і, схоже, жодного з членів команди особливо не дивувала зупинка на острові добувачів. Я глянула на грот-щоглу й верхню палубу, де матроси згортали штормові вітрила. Не такі, як на Звуженні. То були вітрила, розраховані на страшні бурі, що вирують у Безіменному морі.

За спиною розгорталася бездонна водяна синь — до самого Дерна. Я здатна вижити на Джевалі. Якщо втечу з «Селени», якщо вийде... Думки метушилися. Якщо «Жоржина» рушила на мої пошуки, то, найімовірніше, вона пішла Золиним маршрутом до Сована. Зрештою могла опинитись і на Джевалі.

Але десь у глибині душі я сумнівалася, чи зважиться команда «Жоржини» на сумнівне діло. Вони вже отримали здобич із «Жайвора». Можуть відкупитися від Сента й розпочати власну справу. І на самому денці серця лунав тихенький шепіт.

А що, як вони взагалі не шукатимуть мене?

Стиснула зуби й утупилася в носачи черевиків. Я присягнулася ніколи не повертатися на Джевал, та, можливо, це мій єдиний шанс залишитися на Звуженні. Учепилася в леєр, вдивляючись у воду вниз. Якщо пірну, можу обігнути бар'єрні острови хутчіше за будь-кого з цього судна. Можу сховатися в заростях водоростей у бухті. Урешті-решт Зола облишить пошуки.

Тут шкірою відчула чийсь погляд і озирнулася через плече. З-поза штурвала на мене позирав Клов — так, ніби розуміє, про що я міркую. Це вперше він зустрівся зі мною поглядом і не відвів очей. У них, як у глибоких навколишніх водах, чаїлися шторми.

Я розчепила пальці й, відкинувшись, зіперлася на леєр та подивилася на колишнього друга. Він постарішав. У русявій бороді сріблилася сивина, а шкіра, на руках щільно вкрита татуваннями, утратила

тепло-золоте сяйво. Та все одно це був той самий Клов. Чоловік, який на «Жайворі» співав мені на ніч старих трактирних пісень. Той, хто в порту навчав мене цупити по кишнях, а на причалі Дерна пригощав червоними помаранчами.

І знову здалося, що він прочитав мої думки, бо нервово смикнув щелепою.

Я потішилася. Тої миті нікого не ненавиділа так люто, як Клова. Нікому ще не зичила смерті так палко. Він зіщулив плечі, коли я подумки промовила ці слова, уявила його в тім ящику, що його Вест скинув у темне море. Уявила, як із горлянки Клова вихоплюється крик. Очі мені наповнилися сльозами, кутик рота засіпався, запекли розбиті губи.

Ще лиш єдину мить його порожній погляд затримався на мені — і штурман повернувся до роботи й зник в отворі дверей, що вели до капітанської каюти.

Не тільки жаль різав мені очі, а й гнів клубочився у грудях. Якщо Клов пішов проти Сента, то достоту Зола мав рацію. Клов хотів за щось помститися, і для цього використав мене.

Знизу долинули голоси, і я знову озирнулася на причал: Сорен повертався з якимось пергаментом. Розгорнув його перед Золюю, а той уважно роздивився. Закінчивши, узяв у Сорена гусяче перо й поставив підпис. Хлопець, що стояв поряд, крапнув на кутик цятку розплавленого воску, Зола притиснув її своїм перснем і зачекав, поки застигне. Уклав якусь угоду.

За хвилинку обік нього плечем до плеча вже вишикувалася шеренга добувачів. Я здивовано вирячилася на те, як він повільно обходить їх, пильно роздивляючись кожного. Помітивши, як хтось із молодших ховає руку за спиною, зупинився. Обійшов його, висмикнув ту руку: виявилось, що пальці на хлопцевій правиці перемотані бинтом.

Зола відштовхнув поранену руку й відхилив кандидата — на місце того відразу став інший, що вичікував поряд.

Тільки цієї миті я зрозуміла, що саме робить капітан «Селени». Ми зупинилися на Джевалі не заради торгівлі й не для поповнення припасів. І не по піропи прийшов сюди Зола. А по добувачів коштовностей.

— Готуйсь! — вигукнув Клов.

Якийсь матрос відштовхнув мене від леєра.

— Геть із дороги! — прогарчав.

Обійшла його, видивляючись, що ж буде далі. Але команда вже підіймала якір. Калла піднялася на шканці, я рушила за нею назирці, поглядаючи через стос ящиків, як Зола вертається на корабель.

Добувачі з причалу висипали на палубу вслід за ним, і команда «Селени» припинила роботу: усі вирячилися на золотошкірих прибульців, що забиралися на судно.

Ось навіщо я потрібна Золі. Він намірився на занурення. У команді мав принаймні двох добувачів, зі мною троє. І щонайменше восьмеро зараз зійшли на борт, а штормтрапом дерлися ще кілька.

Трохи далі поверхня води збурилася, здійнялися хвилі: з моря задув холодний північний вітер. Швартови забрано. Я розвернулася до палуби, спиною пробіг холодок. Останні добувачі вже піднялися на судно, і я залякла на місці: серед їхніх облич сонячний промінь вихопив знайоме. Те, якого я так боялася весь час, поки ниділа на Джевалі.

Кой став у шеренгу добувачів і вивищився над усіма майже на голову. А коли його погляд упав на мене, він так само здивовано вирячився, упізнавши мене.

«Трясця його матері», — хрипко видихнула я.

8 Перебірка (мор.) — вертикальна стінка всередині корпусу судна, що розділяє внутрішній простір на відсіки.

9 Нірал (мор.) — снасть для спускання вітрил.

10 Зарифити (мор.) — зменшити площу вітрила за допомогою рифів. Риф (мор.) — поперечний ряд отворів або петельок на вітрилі, через які просувають мотузку, щоб зменшити площу вітрила під час сильного вітру.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Я дивилася на нього.

А Кой сперся на ящики, розставлені вздовж корми, і втупився в напнуті вітрила над головою. «Селена» вже поволі відходила від бар'єрних островів, Джевал позаду дедалі меншав. Хай куди ми тепер направлялися, Зола часу не гаяв.

Кой не позирнув на мене, та я знала: він відчуває мій погляд. Цього мені й хотілося.

Коли бачила його востаннє, він гасав причалом у темряві, вигукуючи моє ім'я. І я досі добре пам'ятала, як він гойдався на поверхні води і кров нерівними цівками стікала його обличчям.

Сама не розумію, нащо його звідти витягла. Ставила це запитання собі вже сотню разів — і не знаходила на нього жодної притомної відповіді. Якби на тому місці була я, Кой, ані секунди не вагаючись, пустив би мене рибам на харч.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ